

der gaar ud fra de straffbare Handlinger som det egentlige Grundlag for Værgeraadets Indskriden. Det afgørende er, at man fremtidig lægger Vægten ikke just paa Handlingens Strafbarhed, men paa Barnets Karakter. Dette Hovedformaal er i det væsentlige naaet.

Det samme kan ikke siges om det femte Hovedformaal, jeg nævnte: at samle hele Børneforsorgen indenfor den enkelte Kommune under en bestemt Institution. Jeg beklager meget, at man ikke har villet gaa med hertil, at man ikke har villet udvirke, at alt, hvad naturligt opfattes som offentlig Børnetilsyn og Børneforsorg, blev lagt ind under een og samme Institution indenfor den enkelte Kommune, et Formaal, som man har kæmpet for ogsaa fra den praktiske Børneforsorgs Side, og en Ordning, som alt taler for, synes jeg. Jeg skal i øvrigt ikke gøre flere Bemærkninger om dette Spørgsmaal ved denne Lejlighed, men vende tilbage til det under en senere Behandling, nemlig af Plejebørnstilsynsloven, hvor det nærmest hører hjemme.

Til Slut skal jeg gøre nogle faa Bemærkninger om et Par spredte Bestemmelser. Hvad først § 38 angaar, er det fuldkommen meningsløst, hvad der staar i Ændringsforslaget under Nr. 16, som ogsaa Udvalgets Ordfører gjorde opmærksom paa. Ændringsforslaget, saaledes som man blev enig om det i Udvalget, gaar ud paa, at det sidste Punktum i § 38, 1ste Stykke, der nu lyder saaledes: „Anbringelse maa ikke ske hos Personer, der nyder vedvarende Fattigunderstøttelse“, skal ændres, saa at det fremtidig kommer til at lyde saaledes: „Anbringelse maa kun under ganske særlige Omstændigheder ske hos Personer, der nyder vedvarende Fattigunderstøttelse, saasom naar Anbringelse sker hos nære Slægtninge.“ Det er det, som det har været Meningen at udtrykke. Jeg indrømmer ligesom Udvalgets ærede Ordfører, at der staar alt muligt andet.

Med Hensyn til Kapitel 3 og 4 om den nærmere Forsorg for Børn, kan jeg henholde mig til den Gennemgang, Udvalgets Ordfører har foretaget, og det samme gælder Bestemmelserne om forebyggende Børneforsorg. Omend der kunde være nogen Grund til at gaa ind paa hele dette System af Regler, tror jeg dog, at Tiden nøder til at lade det ligge og nøjes med at gøre en enkelt Bemærkning om et Ændringsforslag, der oprindeligt blev stillet af Ordføreren for det radikale Parti, nemlig om en Ændring i § 92, hvorefter der blev indsat en Bestemmelse om, at der paa de aarlige Finanslove

burde stilles Midler til Raadighed til Uddannelse af Arbejdere i Børneforsorgens Tjeneste. Det var et Forslag, som vi fra vor Side i og for sig var ligesaa ivrige som det ærede radikale Medlem for at faa opretholdt, men som vi alligevel har trukket tilbage for ikke at faa det stemt ned, idet vi vilde anse det for meget uheldigt at faa Forslaget stemt ned, da ogsaa Flertallet i Udvalget sikkert har den Opfattelse, at der paa Finansloven bør afses Midler i det nævnte Øjemed, hvad der i øvrigt allerede bevilges hvert Aar. Derfor mener jeg, det er tilstrækkeligt at gøre opmærksom paa, at man fra alle Sider tilsigtede ikke at standse, men tværtimod at udvikle Uddannelsen i Børneforsorgens Tjeneste, saavidt de økonomiske Forhold tillod det.

Hvad angaar § 55, om Værgeraadets Stilling overfor Hjemmene, naar Spørgsmaalet drejer sig om at yde økonomisk Bistand, har der ikke fra nogen Side været Tilslutning til at gaa videre end Lovforslaget. Man ønskede ikke at skabe flere bevilgende Myndigheder end Kommunalbestyrelserne, og jeg har selv den samme Opfattelse.

Endelig er der § 65 om de uopdragelige Børn. Ordføreren for Udvalget gjorde Rede for de Ændringer, der med Justitsministerens Samtykke er foreslaaet til Regeringsforslagets § 65, Ændringer, der alle er Forbedringer. Alligevel mener det Mindretal, hvortil jeg hører, og som altsaa har udarbejdet Mindretalsbetænkningen, at selv den Skikkelse, som § 65 efter Ændringsforslaget fremtidig vil komme til at optræde i, ikke er tilstrækkelig betryggende. Der bør i Praksis opnaas absolut Sikkerhed for, at intet Barn, som ikke egner sig til at gives tilbage til Hjemmet eller Friheden, bliver afvist af Værgeraadsinstitutionen som uopdrageligt. Men naar det ikke er muligt at naa videre end til det Ændringsforslag, Udvalgets Ordfører gjorde Rede for, og da det vilde være formaalsløst fra vor Side at stille Ændringsforslag uden Sikkerhed for, at man ogsaa i paakommende Tilfælde virkelig havde de Anstalter, der kræves dertil, har Mindretallet sluttet sig til Ændringsforslaget i det bestemte Haab, at Spørgsmaalet vil blive taget op af den højt ærede Minister, saasnart det maatte vise sig, at den foreslaaede Ordning i Praksis ikke byder tilstrækkelig betryggende Forsorg for disse ganske særlig vanskeligt stillede eller unormale Børn.

Jeg skal saa beklage, at vi ikke har kunnet enes om at gennemføre Diæter til Værgeraadets medlemmerne for deres ofte